

gode, hvad de saa ellers tænker og tror! Gør det, Enslev! Og Eftertiden vil velsigne Deres Navn!«

Revet hen af sin Bevægelse var hun gledet ned paa Knæ foran ham, idet hun tog hans Haand mellem begge sine. Enslev følte sig et Øjeblik mod sin Vilje grebet, og da hun mærkede hans Usikkerhed, blev hun ved at klynge sig til Haabet med en bønfoldende Lidenskab, saa han tilsidst maatte tage Haanden til sig med Magt.

»Saa rejs Dem dog! . . . Dette er altfor taabeligt!« sagde han. »Jeg ber Dem om at holde op. De seer jo ikke, hvad De selv siger. De tager Dem frihed at bryde herind for at give mig politiske Raad. De finder det passende at foreholde mig mit Ansvar, at foreskrive mig Pligter. Det gør mig ondt, De ikke selv har kunnet indse, hvor latterlig deres Optræden er.«

Fru Bertha havde rejst sig. Fortumlet og skamfuld stod hun ved Siden af sin Stol med Haanden over dens Ryg og vendte sig bort. Med Forlelse i Hjertet forstod hun nu, at der intet var udrette, at hun vilde komme til at gaa derfra i Haab.

Midlertid fortsatte Enslev. Han sagde, at han selvfølgelig lige saa godt som hun vidste, at der i den snart halvhundredaarige Kamp mod Undertrykkelsen fraoven og Enfoldighedens Tvang fra-